

Arrest

nr. 149 419 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2015 van verwerende partij.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juni 2015 van verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat C. RYCKMAN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag (grotendeels) steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor J. die verzoeker samen met enkele van diens familieleden tijdens zijn legerdienst in 1979 zou hebben gearresteerd.

Verzoekers en verzoeksters eerste asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 77 994 en 77 995 van 23 maart 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en zij, met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikken.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: 7 internetartikels over de publicatie van de lijst met 5000 slachtoffers en de verschillende reacties die hierop volgden.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de vierde en huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Wat betreft verzoekers' bewering dat zij in Afghanistan vrezen voor de wraak van de families van de personen die werden geëxecuteerd ten tijde van de communistische regimes van Taraki en Amin, wordt gesteld dat zij deze vrees geenszins aannemelijk maken. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag nooit heeft vermeld dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend of vreesde met de families van de personen die toen omkwamen in de gevangenis, doch hij toen enkel aanhaalde persoonlijke problemen te hebben gekend met J., die hij zelf had gearresteerd en hem na zijn vrijlating naar het leven stond. Aangezien verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag op geen enkel ogenblik aanhaalde na de publicatie van de lijst met de 12.000 geëxecuteerde gevangenen in 1979 enige problemen te hebben ondervonden met of te vrezen voor de families van die slachtoffers, is het hoogst bedenkelijk dat hij momenteel in Afghanistan wel problemen zou ondervinden nu er 5.000 extra slachtoffers van de toenmalige regimes bekend zijn geworden, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat verzoeker er geenszins in slaagt deze problemen te concretiseren en opmerkt dat het hoogst onaannemelijk is dat hij in Afghanistan zou worden beschouwd als een verantwoordelijke van de strafrechtelijke executies die eind jaren 70' hebben plaatsgevonden. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom die families die hem 30 jaar lang op geen enkel moment om opheldering hebben gevraagd over de verdwijning van hun familielid tijdens de regimes van Taraki en Amin hem nu plots wel zouden benaderen, nu bevestigd werd dat hun familieleden omkwamen door toedoen van de toenmalige inlichtingendienst, zo luiden de bestreden beslissingen waarin dienaangaande wordt besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken naar aanleiding van de publicatie van voormelde lijst in Afghanistan het slachtoffer te zullen worden van wraakacties. Wat betreft verzoekers' vrees voor de Taliban die na hun vertrek verzoekers broer zouden hebben vermoord omdat hij hen had geholpen het land te verlaten, wordt opgemerkt dat zij geenszins aannemelijk maken dat verzoekers broer vermoord werd door toedoen van de Taliban. Dienaangaande wordt vastgesteld dat verzoekers' verklaringen over de moord op verzoekers broer volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, en wordt beklemtoond dat die aanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en die motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun nieuwe aanvraag bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat de neergelegde documenten evenmin in staat zijn om deze vaststellingen te wijzigen. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken, en waar er, zo luidt het, actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet ontkrachten of weerleggen.

4.2. Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift meermaals en herhaaldelijk naar de in het kader van onderhavige asielaanvraag aangehaalde (publicatie van de) lijst met 5000 (extra) slachtoffers (van de regimes en executies van gevangenen in 1979), doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen met betrekking tot die lijst wordt vastgesteld. De Raad stelt in dit verband, net als het Commissariaat-generaal, inzonderheid vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag nooit heeft vermeld dat hij in Afghanistan problemen zou hebben gekend met of vreesde voor de families van de personen die in 1979 omkwamen in de gevangenis. Verzoeker haalde, zo stelt de Raad vast, tijdens zijn eerste asielaanvraag enkel en alleen aan persoonlijke problemen te hebben gekend met ene zekere J., zo blijkt ook uit 's Raads arrest nr. 77 994 van 23 maart 2012 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag waar dienaangaande o.a. het volgende wordt overwogen: "Na lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker stelde dat J. na zijn vrijlating in 1358 "dreigde (...) dat hij wraak zou nemen" en zei "dat op een dag mijn beurt ging komen"(gehoorvrslag CGVS, p. 20), in 1378 heeft hij J.

opnieuw ontmoet op straat en zei hij "ik ben die persoon", toen hij J. opnieuw ontmoette in 1389 in zijn dorp Dahnesar, een dorp waar voor de meerderheid Hazara wonen (gehoorverslag CGVS, p. 26), riep deze laatste "je bent nog levend" en werd verzoeker opnieuw belaagd zonder dat er ook maar één allusie wordt gemaakt op de etnisch-religieuze context, op de vraag waarom hij uit Afghanistan wegvluchtte antwoordde verzoeker dat zijn neven toch moeilijk voor altijd voor hem konden zorgen en hem verdedigen, en wanneer hem op het einde van het gehoor nogmaals de vraag wordt gesteld antwoordde verzoeker dat hij twee problemen had "de ene met J., voor de rest met de Kuchi met de taliban, we werden door hen lastiggevallen" en voegt hij daaraan toe dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend met de Kuchi (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ter terechtzitting gepolst naar verzoekers problemen en de redenen waarom hij Afghanistan ontvluchtte bevestigt verzoeker tot drie keer toe dat hij de wraak vreest van J. omdat verzoeker hem en zijn familieleden tijdens zijn militaire dienst heeft gearresteerd en zijn familieleden het leven gelaten hebben in de gevangenis en J. van oordeel is dat hij daarvoor verantwoordelijk is. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers vluchtmotieven zich beperken tot de wraak die J. koestert jegens verzoeker omwille van de arrestatie in 1358 (1980)." Verzoekers maakten bij hun eerste asielaanvraag geen melding van andere problemen dan deze met J., problemen welke bij voormeld arrest evenwel ongeloofwaardig werden bevonden. Zij maakten tijdens de gehele loop van de procedure in het kader van hun eerste asielaanvraag -noch tijdens hun gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, noch in hun beroepsschrift of ter zitting van de Raad op 9 maart 2012, waar uitdrukkelijk werd gevraagd naar de problemen en de redenen waarom zij Afghanistan ontvluchtten- niet het minste gewag van eventuele problemen met en/of een vrees jegens de families van de duizenden geëxecuteerde gevangenen in 1979, doch spraken enkel over J. en diens familie die verzoeker beweerdelijk tijdens zijn legerdienst in 1979 zou hebben gearresteerd. Ook tijdens hun tweede en derde asielaanvraag repten zij hierover met geen woord. De vaststelling dat verzoekers tijdens hun vorige asielaanvragen met geen woord repten over een vrees voor de wraak van de families van de personen die werden geëxecuteerd ten tijde van de communistische regimes van Taraki en Amin, maar zij hier pas bij hun huidige vierde asielaanvraag voor het eerst melding van maken, is allerminst ernstig en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Zij werden tijdens de procedures in het kader van hun eerdere asielaanvragen herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het vermelden van alle elementen en de betrouwbaarheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van hun vorige asielaanvragen belangrijke informatie met betrekking tot hun vrees voor vervolging in hun land van herkomst achterwege te houden/niet ter sprake te brengen, verzaken verzoekers volledig aan de medewerkingsplicht die op hen zoals op elk ander asielzoeker rust.

Verzoekers betwisten niet, doch erkennen dat in de door hen neergelegde documenten nergens hun naam wordt vermeld. De Raad wijst er ook op dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arresten nrs. 77 994 en 77 995 van 23 maart 2012 maakt duidelijk dat er van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake is.

Het louter behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep wijst er niet automatisch op dat verzoekers persoonlijk en systematisch worden vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming

verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde internetartikelen omtrent de lijst van 5000 mensen die tijdens het communistische regime in Afghanistan werden vermoord, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Verzoekers maken de vrees die zij dienaangaande stellen te koesteren niet aannemelijk of geloofwaardig.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt onder andere dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielverzoek niet in overweging neemt hij op een met redenen omklede wijze oordeelt dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In de bestreden beslissingen wordt, net zoals eerder bij 's Raads arresten nrs. 77 994 en 77 995 van 23 maart 2012 in het kader van hun eerste asielaanvraag, vastgesteld dat verzoekers in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, alwaar er, zo stelt de commissaris-generaal, actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoekers aanvoeren in Kabul niet langer meer over een familiaal netwerk te beschikken, wijst de Raad erop dat, daargelaten de geloofwaardigheid van die bewering, het UNHCR, zo blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013, aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels, zoals verzoekers, in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat betreft de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en de door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad, stelt de Raad vast dat de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de (veiligheids)situatie in Kabul van 5 september 2013 dateert. Deze informatie bevat aldus geen beschrijving van de huidige (veiligheids)situatie in de Afghaanse hoofdstad, noch van de stand van het conflict en de recente opmars van IS in Afghanistan, waardoor het voor de Raad onmogelijk is om zich op basis van die informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in Kabul.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 juni 2015 dient verwerende partij een aanvullende nota in met betrekking tot de actuele situatie in Afghanistan: "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation.", januari 2015 en "COI Focus. Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan".

Op 30 juni 2015 dienen verzoekende partijen een aanvullende nota in als repliek op de informatie van de verwerende partij.

1.3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2015, voeren verzoekende partijen aan dat de verwerende partij op basis van de rapporten die zij neerlegt niet tot de conclusie kan komen dat er geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet en vragen zij dat de bestreden beslissingen worden vernietigd zodat de commissaris-generaal de actuele situatie grondiger kan onderzoeken. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat er wel snel beslist is dat Kabul een veilig intern vestigingsalternatief is en zij verwijzen naar de informatie die zij bij hun aanvullende nota voegen, met name twee rapporten van de "Institute For The Study Of War". Verzoekende partijen betogen dat de commissaris-generaal concludeert dat de veiligheidstroepen de situatie "relatief" goed onder controle hebben, het "relatief" veilig is in Kabul, en de impact op de burger eerder beperkt is, terwijl deze begrippen vaag zijn en het rapport aantoont dat het geweld het voorbije jaar toegenomen is. Verzoekende partijen wijzen er op dat de verwerende partij stelt dat er soms burgerslachtoffers vallen, terwijl hun eigen rapport bevestigt dat er een toename is van 24% en de door hen toegevoegde rapporten duidelijk aangeven dat de veiligheidssituatie er duidelijk op achteruitgaat. Verzoekende partijen zijn ook van oordeel dat voor wat betreft de opmars van IS verwerende partij te snel tot een besluit komt. Zij wijzen er op dat elk risico relevant is ongeacht de naam van de groep en dat persberichten over de opmars van IS een Amerikaans militair citeren (stuk 2 en 3). Verzoekende partijen besluiten dat er nogmaals op gewezen moet worden dat zij bovendien Hazara zijn en dat dit een extra gevaar inhoudt voor een reëel risico op ernstige schade.

1.3.2. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal gevoegd bij haar aanvullende nota d.d. 4 juni 2015 (EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan- Security Situation', januari 2015; COI Focus "Afghanistan, IDP's en terugkeerders in Kabul", d.d. 23 februari 2015) blijkt dat in de Afghaanse hoofdstad Kabul de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn. De regering, het Afghaanse leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) hebben de situatie in Kabul relatief goed onder controle. De overheid heeft de stad, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen en de situatie is er relatief veilig. Kabul heeft een hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, waardoor de veiligheidssituatie verschilt van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan AGE's (Anti-Government Elements) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen waarvoor zij verantwoordelijk zijn, kaderen, zo blijkt uit de informatie (van beide partijen), binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheids-medewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Ofschoon er door de aard van het geweld burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon dat het geweld in Kabul de laatste jaren tekent, houdt nog steeds stand, aldus de informatie, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Hoewel sinds begin 2014 de opstandelingen uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen viseren, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Aangezien het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid, blijft het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de aanslagen is niet van die aard dat het de inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de Afghaanse hoofdstad is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen en het geweld er is toegenomen, blijkt uit de informatie duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul is niet van die aard en dermate hoog dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door verzoekende partij middels een aanvullende nota d.d. 30 juni 2015 aan de Raad overgemaakte informatie ("Afghanistan Report II, The Taliban resurgent: threats to Afghanistan's security", maart 2015) doet geen afbreuk aan, doch ligt in dezelfde lijn als voormelde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul. Het rapport sluit immers aan bij en ondersteunt de vaststellingen dat de stad voornamelijk getroffen wordt door high-profile aanvallen, dat deze aanvallen voornamelijk gericht zijn tegen de Afghaanse autoriteiten en westerlingen, zoals o.a. buitenlandse militairen en diplomatiek personeel, Afghaanse veiligheidstroepen, buitenlandse bedrijven en westerse NGO's, en dat er een toename is van zelfmoord- en bomaanslagen gericht tegen militaire troepen en de autoriteiten en in het bijzonder militaire voertuigen worden geviséerd en aangevallen. Uit de informatie blijkt echter niet dat, ofschoon het geweld in de hoofdstad is toegenomen en er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, er in Kabul een "open combat" wordt gevoerd en de actuele situatie aldaar er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoekende partijen hun stelling dat de commissaris-generaal zich vaak bedient van vage begrippen zoals 'relatief', hetgeen op zichzelf wanneer het op geweld en (dodelijke) slachtoffers aankomt een relatief begrip is, doet geen afbreuk aan en werpt, net als de door hen aangebrachte informatie, geen ander licht op de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen omtrent de veiligheidssituatie in Kabul.

1.3.3. Wat betreft verzoekende partijen hun argument Hazara te zijn en de door hen dienaangaande bij hun aanvullende nota gevoegde artikelen, stelt de Raad vast dat uit die artikelen blijkt dat er de laatste maanden in Afghanistan veel gruweldaden werden gepleegd jegens de Hazara-gemeenschap, dit door de Taliban en andere groeperingen. Zo werden bijvoorbeeld op 14 april 2015 vier boeren van Hazara-origine gekidnapt in de provincie Ghazni. Ofschoon er zich blijkens de artikelen recent meerdere incidenten jegens de Hazara-gemeenschap in verschillende provincies van Afghanistan voordeden, maken de artikelen nergens melding van geweld jegens en vervolging van Hazara's in Kabul, doch blijkt hier integendeel uit dat de laatste jaren veel Hazara's naar de hoofdstad verhuisden en zij in en vanuit de stad protesteren tegen de situatie van hun gemeenschap (elders in het land). Van geweld jegens, laat staan vervolging van Hazara in Kabul is er in de door verzoekende partijen aangebrachte informatie nergens sprake. De Raad wijst er ook op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en de algemene situatie in zijn/haar land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn/haar individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen aldus in gebreke blijven nu zij louter verwijzen naar algemene informatie.

1.3.4. Wat betreft de dreiging van IS, stelt de Raad vast dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan.

Uit informatie van de verwerende partij gevoegd bij haar aanvullende nota van 4 juni 2015 (COI Focus "Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan", d.d. 21 mei 2015) blijkt dat er sinds de zomer van 2014 regelmatig berichten in de (sociale) media opduiken van waarnemingen van IS over heel Afghanistan. Deze berichten dienen volgens verschillende analisten, die de situatie van zeer dichtbij en nauwgezet opvolgen, zoals bv. o.a. Osman Boshan en Kate Clark en hun team van Afghanistan Analysts Network (AAN), analist voor de International Crisis Group in Afghanistan Graeme Smith, en directeur van het Afghanistan Analysts Network Thomas Ruttig, evenwel met de nodige omzichtigheid te worden benaderd, aangezien ze vaak niet kunnen worden geverifieerd en ongegrond blijken. Soms is het niet duidelijk wie er achter gewelddadige incidenten zit, verschillen de meningen hierover, en worden de aanvallen zeer gauw en gemakkelijk in de schoenen van IS geschoven, terwijl er vaak geen enkele zekerheid over bestaat of er concrete aanwijzingen voor zijn (niet officieel opgeëist,...). Vaak is de berichtgeving afkomstig van figuren binnen de overheid of binnen de opstand die om lokale redenen profiteren van de weerslag die het effect dat het gebruik van de "merknaam" IS op media-aandacht heeft. Zo gaven in het verleden Afghaanse lokale gezagsdragers toe (hun uitspraken omtrent) de aanwezigheid van IS te hebben opgeblazen om meer geld en middelen te bekomen. Daarnaast gaat het ook vaak om buitenlandse strijders die hun toevlucht zoeken in Afghanistan naar aanleiding van het militair offensief in Waziristan in Pakistan. Het feit dat het gaat om buitenlandse strijders, deze vaak in

groep worden waargenomen en zij plots opduiken, maakt dat nogal vaak snel de link wordt gelegd met IS, ofschoon die personen geen enkele band hebben met IS, maar nagenoeg steeds toebehoren aan andere groeperingen zoals bijvoorbeeld onder meer de Islamic Movement of Uzbekistan (IMU) die zich schuil houden rond Kunduz, waar hun etnische groep woont. De enige door IS in Syrië en Irak, waar de groepering, in tegenstelling tot in Afghanistan, wel op grote schaal aanwezig is en heerst, bevestigde manifestatie van IS in Afghanistan was de oprichting van de groepering "IS in Khorasan" onder leiding van Saeed Hafez Khan en Mullah Abdul Rauf Khadim, leiders welke beiden kort na de oprichting van de groepering, bestaande uit een klein aantal hoofdzakelijk Pakistaanse commandanten en enkele kleinere Afghaanse strijders, om het leven kwamen. Volgens de informatie is er geen enkele aanwijzing dat IS vanuit Syrië of Irak strijders of commandanten stuurt. Als er zich commandanten in Afghanistan loyaal aan IS verklaren, gaat het steeds om misnoegde of buitengesloten lokale Taliban-commandanten die uit de gratie van de Talibanleiding zijn gevallen. Blijkens de informatie is er echter geen enkele geloofwaardige aanwijzing dat IS in Khorasan sinds de dood van haar leiders betrokken is geweest bij gewelddaden in Afghanistan, op één incident in Logar na. De operationele capaciteiten van IS in Afghanistan, waar hun slag- en mankracht erg beperkt blijft en niet verder gaat dan de oprichting van enkele kampen met kleine groeperingen en kleinschalige activiteiten en propaganda, staan dan ook sterk in vraag. Voorts stelt de informatie dat het paradoxaal genoeg de vaststelling is dat IS nog niet is kunnen doorbreken in Afghanistan en dit te danken is aan de Taliban, die nog steeds de grootste operationele capaciteit heeft en bedreiging vormt voor de stabiliteit van Afghanistan. De Taliban is lokaal ingebed en hangt een ideologie aan die niet te rijmen valt met het salafisme van IS. Volgens de analisten geeft de Taliban duidelijk aan dat ze geen concurrentie dulden op het slagveld en hebben ze in die zin al opgetreden tegen groeperingen die zich trouw aan IS hebben verklaard. Een samengaan van Taliban en IS is volgens de analisten dan ook heel onwaarschijnlijk. IS is in Afghanistan, zo blijkt uit de informatie, hoofdzakelijk aanwezig in de media en niet op het terrein.

De door verzoekende partijen bij hun aanvullende nota gevoegde artikelen doen geenszins afbreuk aan, en sluiten integendeel aan bij voormelde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de aanwezigheid en 'opmars' van IS in Afghanistan. De artikelen ondersteunen namelijk de vaststellingen in de informatie van de commissaris-generaal (en zijn gevolgtrekkingen hieruit) dat IS weliswaar rekruteert in Afghanistan, maar er nog niet erg operationeel optreedt en zeer beperkt aanwezig is, en dat dit grotendeels te danken is aan de Taliban die zich vijandig opstelt tegen en op meerdere plekken in Afghanistan in gevecht is met IS.

Er zijn aldus heden, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal gevoegd bij haar aanvullende nota alsook deze door verzoekende partijen aangebracht, thans geen duidelijke redenen om aan te nemen dat IS in Afghanistan op dit moment een bedreiging is. Verzoekende partijen tonen het tegendeel geenszins *in concreto* aan. Ze tonen niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal foutief is en dat diens gevolgtrekkingen, met name dat er thans in Afghanistan geen sprake is van een opmars van en bedreiging door IS, ongeacht en daargelaten in welke mate hun samenstelling bestaat uit buitenlanders dan wel lokalen en in het voornamelijk lokale (voormalige) Taliban-commandanten, bijgevolg onjuist zijn. In tegendeel, de door verzoekende partijen aangebrachte artikelen ondersteunen grotendeels de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen.

Het betoog van verzoekende partijen dat elk risico relevant is ongeacht de naam van de groep en dat de door hen neergelegde persberichten over de opmars van IS een Amerikaans militair citeren, is plausibel doch doet niets af aan de vaststelling dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal en die door hen zelf aangebracht niet blijkt dat er actueel in Kabul sprake of dreiging is van willekeurig geweld in de zin van artikel 458/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, door de activiteiten van eender welke AGE. Overigens kan de Raad slechts vaststellen dat indien IS rekruteert en propaganda voert via sociale media dit eveneens, zoals algemeen geweten, geldt voor andere landen, en zelfs de Westerse landen.

1.4. Verzoekende partijen brengen bijgevolg geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS